

Det Første er det at omstyre Loven af 6te Juli 1867. Jeg kan nu meget vel forstaae — skjøndt ogsaa dette er noget vanskeligt at forstaae — at det ærede Mindretal, som i sin Tid opfattede Loven som en stor Uretfærdighed, kan ønske nu at omstøde den; men jeg kan ikke troe, at det i mindste Maade skulde lykkes dette Mindretal. Loven blev i 1867 vedtagen med et overvejende Fleertal i dette Thing, og hvis jeg huffer ret, eenstemmig i det andet Thing. Jeg siger: det er den ene af de Ting, som man kunde tænke sig opnaaet ved Nedlættelse af Udv. om denne Sag; og det kan vistnok ikke let nægtes, at en Mængde af de Betragtninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds fremførte, og alle de Betragtninger, der fremkom fra Medlemmet for Kjøbenhavns 6te Valgkreds, i Virkeligheden gif i denne Retning. Det sidste ærede Medlem gif endog saag vidt i sine Udtalelser om det Uretfærdige i Statsmagtens Fremgangsmaade med Hensyn til Ordningen af dette Forhold, at han ligefrem paastod, at lovmæssige Contracter aldeles ingen Betydning skulde have, at Contracter, ved hvilke Vedkommende havde forpligtet sig til uden Videre at ryddeliggjøre deres Terrain, ikke skulde have nogen Betydning ligeoverfor dem, ikke skulde tillægges andre Virkninger end tidligere gaafte anderledes formulerede Contracter. Men hvad skulde da have bevæget Ministeriet til at gennemføre denne Forandring i de tidligere Contracters Indhold, naar det ikke netop var, fordi man virkelig vilde have en større og bedre Ret, og have ikke de Vedkommende, som vidste, at de paatog sig en anden Forpligtelse, heri havt en saa tilstræffelig Opfordring som vel mulig til at vide, at Contracterne, naar Tiden fordrede det, vilde blive forlangte opfyldte i deres Heelhed? Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) kom—ogsaa frem med en Række Betragtninger, som gif i denne Retning. Jeg skal blot i saa Henseende nævne 2 Ting. Jeg skal tillade mig at nævne hele den historiske Udvikling, som det ærede Medlem kom med

i Begyndelsen af sit Foredrag, hele den historiske Udvikling, som ikke kunde have anden Betydning end at søge at oplyse for dette Thing, at det var aldeles galt, hvad man havde gjort i 1867. Jeg skal fremdeles tillade mig at nævne det saakaldte overordentlig „flaaende“ Exempel, som det ærede Medlem anførte om den Ret, som var skeet, idet han sagde, at der var ikke een, men flere Grundeiere, som med stor Fornøielse vilde sælge deres Eiendomme for det, Værdiforhøielsen var ansat til; ligesom om deri var noget som helst Forunderligt, naar man ikke netop gaar ud fra, at Loven har berøvet Eierne den dem tilkommende Eiendomsret, eller at den Ret, Staten har havt og nu vil afstaae til dem, er meget ubetydelig i Forhold til den Ret, Grundeierne have. De Herrer ville let see, at saasnart den Ret, vedkommende Grundeier har, er mindre end den Ret, Staten har, og som repræsenteres af Værdiforøgelsen, saa kan Grundeteren meget godt staae sig ved at sælge sin Eiendom for Værdiforøgelsen; men er der noget som helst Forunderligt i, at Værdiforøgelsen kan være større end Grundeterens Ret? Vilde vi ikke alle, at en Betaling af høist 2 Mk. er en meget stor Betaling for Jord, som kun kan bruges til Havejord eller anden lignende Brug, medens samme Jord, naar den lægges ud til en god Gade som Byggegrund, da kan blive 2, 3 ja 4 Rd. værd og dog endda kan siges at være kjøbt billigt? Er Differencen mellem disse 2 Mk. og disse 4 Rd. ikke saa stor, at der ikke er noget som helst til Hinder for, at Værdiforøgelsen paa mangfoldige Steder af de Grunde, som Talen her dreier sig om, kan være flere Gange mere værd end den Eiendomsret, Eieren iforveien havde?

Det Andet, som kan tilsigtes ved Nedlættelsen af et Udv. i denne Sag, forekommer mig at være det, at kuldkaste de Taxationer, som ere gjorte af Taxationscommissionen i Henshold til Lovens § 2. Men, mine Herrer, er det ikke en overordentlig farlig Bet, som vi komme ind paa, hvis vi